

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 458/2021
24.02.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници по тужби тужилаца: 1) THE POLO/LAUREN COMPANY, L.P. 650, Madison Avenue, New York, USA, 2) LOUIS VUITTON Malletier, 2Rue du Pot Neuf 75001, Париз, Француска; 3) GIVENCHY, Avenue George V, France 75008, Париз, Француска; 4) BURBERRY LIMITED, Horseferry House, Horseferry road, London, SW 1P2AW, Велика Британија; 5) YVES SAINT LAURENT, 7 Avenue George V, Париз, Француска; 6) KENZO, 18 Rue Vivienne, Париз, Француска; 7) AUDI AG, Inglostadt, Немачка; 8) MICHAEL KORS, International GMBH Via cantonale 18, Manno, Швајцарска и 9) PUMA SE, Puma wayl, Herzogenaurach, Немачка, које заступа Јакша Јојић, адвокат из ..., против туженог Привредно друштво „BOSFOR TRADE” д.о.о. Брчко, Брчко дистрикт, Добрава, Тржница Аризона, зона VII, објекат бр. 1, Босна и Херцеговина, кога заступа Милан Јакшић, адвокат из ..., ради повреде жига, вредност спора: 500.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2738/20 од 23.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 24.02.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2738/20 од 23.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 2 П 5261/18 од 31.01.2020. године од става I закључно са ставом IX изреке одбијени су тужбени захтеви тужилаца, којима су тражили да се утврди да је тужени стављањем у царински поступак одређених производа обележених знаковима ближе означеним у изреци пресуде од става I - IX повредио наведене жигове регистроване на име тужилаца, а ближе означене у самој изреци пресуде. У ставу X изреке одбијен је тужбени захтев тужилаца, којим су тражили да се забрани туженом транзит кроз Републику Србију робе пријављене Управи царина – Царинарници Димитровград по царинским документима за предмете

ближе означене у ставу X изреке. У ставу XI изреке обавезани су тужиоци да туженом солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 69.000,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда 11Пж 2738/20 од 23.03.2021. године у ставу првом изреке преиначена је првостепена пресуда, тако што је утврђено да је тужени повредио међународне робне жигове тужилаца ближе наведене у ставу првом изреке и забрањен је туженом транзит кроз Републику Србију робе пријављене Управи царина – Царинарници Димитровград по царинским документима за предмете ближе означене у изреци другостепене пресуде. У ставу другом изреке обавезан је тужени да тужиоцима на име трошкова парничног поступка исплати износ од 283.400,00 динара.

Против другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20) и утврдио да ревизија туженог није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом из члана 374. став 2. тачка 2 Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Предмет тужбеног захтева је утврђење повреде заштићених жигова тужилаца транзитом робе туженог, која је у себи садржала неовлашћено обележене знакове тужилаца заштићених националним жигом тужилаца и забрана транзита неовлашћено обележене робе.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су носиоци жигова са ознаком наведене робе у тужби, наведене жигове тужиоци су стекли у поступку пред Заводом за интелектуалну својину Републике Србије, односно исти су регистровани код Завода за интелектуалну својину Републике Србије, као жигови тужилаца. Првостепени суд је утврдио да је неспорно да је, због сумње да се робом пријављено по царинском документу ... од 28.08.2018. године и по царинском документу ... од 30.08.2018. године повређују права интелектуалне својине тужилаца, Управа царина привремено задржала робу, чији је транзит пријавио тужени. Роба је смештена у магацин царинарнице Димитровград, а тужени је истакао приговор, којим је оспорио повреду права интелектуалне својине, јер је сматрао да роба није намењена тржишту Републике Србије, већ је пријављен само транзит наведене робе. Из садржине налаза и мишљења судског вештака из области интелектуалне својине, првостепени суд је утврдио да је роба туженог пријављена по наведеним царинским документима обележена истоветним знаковима, који су предмет права жига тужилаца.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је нашао да је тужбени захтев тужилаца неоснован, уз позив на одредбу члана 38. став 1. Закона о жиговима („Службени гласник РС“, број 104/2009 и 10/2013). Имајући у виду предвиђену допремну руту робе туженог Турска – Бугарска – Србија - Босна и Херцеговина, те да

је као крајње одредиште наведена Република Босна и Херцеговина, првостепени суд закључује да је Србија у тој рути била држава транзита за кретање робе, а цитирана одредба члана 38. Закона не предвиђа право носилаца жига да другом забрани транзит робе под заштићеним знаком. Будући да тужилац није доказао да тужени није имао намеру да робу под заштићеним знаком тужилаца и стави у промет Републици Србији, то према налажењу првостепеног суда, транзитом робе кроз Републику Србију није учињена повреда жига тужиоца. Првостепени суд закључује да је Закон о жиговима *lex specialis* у односу на Царински закон, па тако и у односу на одредбу члана 280. Царинског закона, којим је прописано да се повреда права интелектуалне својине врши увозом – извозом или транзитом робе.

Другостепени суд не прихвата становиште првостепеног суда и налази да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право. Према становишту другостепеног суда, у случају када Закон о жиговима не прописује изричито да се повредом права сматра и транзит робе са неовлашћеним коришћењем заштићеног знака, а други закон то питање изричито регулише, онда се има применити управо одредбе тог закона којим се ово питање регулише, као што је члан 280. Царинског закона. Другостепени суд се позива и на примену Директиве о жиговима Европске уније бр. 2015/2436 из 2015. године, која предвиђа да носилац жига има право да забрани транзит робе обележене неовлашћеним коришћењем жигом заштићеног знака, а како одредбе Директиве Европске уније представљају опште прихваћено правило међународног права, онда се оне сходно члану 16. став 2. Устава непосредно примењују, на основу којих одредби другостепени суд закључује да је у конкретном случају дошло до повреде заштићених ознака тужилаца. Из наведених разлога, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев тужилаца.

Ревидент оспорава правилност примене материјалног права. Према његовим наводима погрешна примена материјалног права огледа се у томе што Привредни апелациони суд није правилно применио одредбу члана 38. Закона о жиговима, јер том одредбом није било предвиђено да се радњом транзита може учинити повреда жига и да носилац жига може забранити транзит робе, већ само увоз или извоз робе. Сматра да је погрешан став другостепеног суда да се ова правна ствар може решити применом Царинског закона уместо језичким тумачењем Закона о жиговима, а посебно указује да се Директива Европске уније на коју се другостепени суд позива, не може директно примењивати пред домаћим судовима, јер не представља опште прихваћена правила међународног права.

Врховни касациони суд не прихвата ревизијске наводе туженог.

У конкретном случају из утврђених чињеница произилази да је тужени увозник робе под заштићеним знаковима тужилаца. Роба је била у транзиту ради увоза у Босну и Херцеговину, а Управа царина – Одељење за заштиту интелектуалне својине је у складу са својим овлашћењима из Царинског закона прекинула царински поступак и привремено задржала робу на којој су утиснути заштићени знакови тужилаца.

Одредбом члана 38. Закона о жиговима којим се уређује садржина, стицање и обим права носиоца жига, прописано је у ставу 2. тачка 1. да носилац жига има право да другим лицима забрани да неовлашћено користе знак који је истоветан са његовим раније заштићеним знаком у односу на робе, односно услуге које су истоветне роби односно услугама за које је тај жиг регистрован.

Према одредби члана 72. Закона о жиговима, повредом права сматра се свако неовлашћено коришћење знака од стране било ког учесника у промету у смислу члана 38. и члана 43. став 2. истог закона.

Одредбама Закона о жиговима из 2013. године који се примењује у конкретном случају, није изричито прописано да носилац жига може забранити другим лицима да неовлашћено користе његов знак заштићен жигом и у случају транзитног промета робе. Међутим, то не значи да носилац жига нема то право, односно да је такав вид правне заштите законом искључен. То право носиоца жига је изричито установљено одредбом члана 281. Царинског закона. Царински орган је сагласно одредби члана 282. истог закона, овлашћен и по службеној дужности да може прекинути царински поступак и пуштање робе која се увози, извози или је у транзиту, ако посумња да је повређено неко од права интелектуалне својине. Осим тога, такав поступак заштите права носиоца жига познаје и одреба Директиве ЕУ 2015/2436 из 2015. године. Тим прописом је изричито прописано да носилац жига има право да забрани транзит робе обележене неовлашћеним коришћењем жигом заштићеног знака. Зато се право значење одредбе члана 38. став 2. тачка 1. Закона о жиговима, може утврдити систематским тумачењем свих наведених законских прописа, а не само наведене одредбе Закона о жиговима како неосновано тврди ревидент. Оно указује да носилац жига може забранити другим лицима неовлашћено коришћење знака који је истоветан са његовим раније заштићеним знаком којим је обележена роба и у случају када се ради о роби у транзиту. Уколико одређена радња није изричито по врсти спецификована као неовлашћена употреба жига, то не значи истовремено да је и самим тим она дозвољена. Напротив, неовлашћена употреба жига се у погледу правне квалификације испуњава према садржини конкретне радње у односу на целокупан систем заштите који се пружа носиоцу права на жиг. Из изнетих разлога, правилно је одлучио другостепени суд када је сходно напред цитираним одредбама усвојио тужбени захтев тужилаца у целости.

Неосновани су наводи ревидента да се Директива ЕУ 2015/2436 из 2015. године не може директно примењивати пред домаћим судовима. Ово из разлога што наведена директива представља општеприхваћено правило међународног права које се сагласно одредби члана 16. став 2. Устава непосредно примењује. Дакле, да би се примењивала општеприхваћена правила међународног права, није потребно да их држава ратификује, као што је то случај са међународним уговорима који морају бити ратификовани да би представљао део правног поретка и непосредно примењивао, па су у том смислу неосновани и без утицаја наводи ревидента, а којима искључује примену Директиве на конкретан случај.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одбио ревизију туженог као неосновану и одлучио као у изреци ревизијске пресуде на основу члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**